

До товариша

Павло Грабовський

Не скаржись на власне довідане горе,
Що в житті нести довелось;
Поглянь лиш на сльози — цілісіньке море
Їх по світу геть розлилось.

Куди не піткнешся — панують кайдани;
То де вже спокою нам ждять?
Як щирі народу свого громадяни,
За край ми повинні гадать!